

Komission tiedonanto jäsenvaltioille aluepolitiikasta ja kilpailupolitiikasta

KESKITÄMISEN JA JOHDONMUKAISUUDEN LUJITTAMINEN

(98/C 90/03)

Vuonna 1996 komissio laati ensimmäisen kertomuksensa Euroopan unionin taloudellisesta ja sosiaalisesta koheesiosta. Kertomuksessa mainitaan, että resurssien kohdistaminen ongelma-alueille eli keskittäminen on avainkysymys, jolla voidaan vaikuttaa koheesiopolitiikan tehokkuuteen (kohta 6.2), ja siinä mainitaan, että ”kohdennettaessa voimavaroja epäedullisimmassa asemassa oleville alueille jäsenmaiden ja komission on yhteisvoimin puuttuttava siihen epäjohdonmukaiseen tilanteeseen, että osa alueista saa vain kansallista aluetukea ja toiset taas vain unionin aluepoliittista tukea. Hyväksynnästä unionin aluetuen piiriin pitäisi tulla yksi kriteeri jäsenmaiden sisäisen aluetuen myöntämiselle” (luku 7).

Komission heinäkuussa 1997 hyväksymässä Agenda 2000 -asiakirjassa painotettiin toistamiseen, että rakenteellisia tukitoimia on keskitettävä maantieteellisesti enenevässä määrin, jotta ne tulisivat näkyvämmiksi, tehokkaammiksi, ja ne olisivat entistä johdonmukaisempia unionin kilpailupolitiikan kanssa⁽¹⁾. Komissio ilmoitti samassa asiakirjassa, että alueellisen tuen kattavuutta pienennettäisiin.

Sisämarkkinoita koskevassa toimintasuunnitelmassaan komissio ilmoitti uusista alueellisen tuen suuntaviivoista. Suuntaviivoilla pyritään eroavuuksien vähentämiseen keskittämällä tukea.

1. Ongelmanasettelu

Keskittäminen: Huolimatta kehityksestä, jota on tapahtunut sen jälkeen, kun yhteisön aluepolitiikkaa alettiin toteuttaa, Euroopan unionin rajojen sisällä on edelleen merkittäviä rakenteellisia eroavaisuuksia. Yksi tämän politiikan perustavoitteista on kuitenkin lisätä taloudellista ja sosiaalista koheesiota Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 130 a artiklan mukaisesti. Jotta tähän päämäärään voitaisiin päästä, Euroopan unionilla on oltava

edelleen mahdollisuus jatkaa tukeaan sellaisen hedelmällisen toiminnan luomiselle ja kehittämiselle, jota toteutetaan kehityksessä jälkeen jääneillä alueilla ja alueilla, jotka ovat käymässä läpi taloudellista tai sosiaalista muutosta. Aiempi kokemus on osoittanut, että tehokkaaseen alueiden kehittämiseen pyrittäessä tukitoimia ei pitäisi sirotella laajoille ja hajanaisille alueille. Rahoitusta, jolla yhteisö osallistuu alueiden kehittämiseen, on keskitettävä entistä enemmän, jotta saavutettaisiin riittävä määrällinen tehokkuus. Tähän sisältyy muun muassa niiden Euroopan unionin alueiden määrittely, jotka ovat kaikkein epäedullisimmassa asemassa.

Keskittämisen tavoite on aivan yhtä tärkeä yhteisön kilpailupolitiikan kannalta (Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 92, 93 ja 94 artikla), sillä keskittämisen avulla on mahdollista rajoittaa maantieteellisesti vääristymiä, joita alueille kohdistetut kansalliset tuet aiheuttavat, samalla kun tuetaan alueita, joiden kehitys ei ole pysynyt muiden vauhdissa.

Johdonmukaisuus: Päätöksenteko Euroopan unionissa on menettely, johon liittyy useita, eri toimielinten toimivaltaa edustavia tahoja. Erityisesti tämä pätee aluepolitiikkaan. Komission yksinomaiseen toimivaltaan kuuluu sen varmistaminen, että kansalliset tuet ja aluekartat, joista jäsenvaltiot ilmoittavat Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan 3 kohdan mukaisesti, ovat sopimuksen tavoitteiden mukaisia. Tehtävät, jotka liittyvät alueellisten talouksien kehittämiseen solidaarisesti, kuuluvat taas ensisijaisesti alueellisille ja kansallisille viranomaisille Euroopan unionin osallistuessa niihin rakennetukipolitiikallaan. Rakennerahastoista saatava tuki toteutetaan muun muassa osallistumalla sellaisten järjestelyjen yhteisrahoitukseen, joilla tuetaan tuottavia sijoituksia ja jotka laaditaan ja toteutetaan kansallisella tai alueellisella tasolla. Tällaiset tukitoimet edustavat vain suhteellisen pientä osaa jäsenvaltioiden alueille myöntämästä kokonaistuesta. Tästä seuraa, että EAKR:n tulisi myöntää tukea vain alueille, joille jäsenvaltiot itse myöntävät alueellista tukea, tämän tietenkään estämättä sitä, että ne voivat halutessaan tukea myös muita alueita. Koska kansallisille aluetukitoimille on saatava enakkoon lupa unionin kansallisia tukia koskevan politiikan mukaisesti, niin myös alueet, jotka ovat oikeutettuja saamaan tukea rakennerahastoista, olisi sisällytettävä kansallisten aluetukijärjestelyiden piiriin. Koska mukana kuitenkin on vaikuttamassa tahoja, joiden toimivalta, tavoitteet ja aikataulut ovat erilaisia, on vaikeaa sovittaa yhteen näitä kahta po-

⁽¹⁾ ”Aluejaosta tulee näin yhtenäisempi, ja alueet vastaavat mahdollisimman pitkälle perustamissopimuksen 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisesti jäsenvaltioiden tukemia alueita.”

litiikkaa. Asianomaiset tahot, kuten alueelliset ja paikalliset viranomaiset, sekä Euroopan parlamentti, ovat arvostelleet vallitsevaa tilannetta.

Alueilla, joille voidaan nykyisin myöntää tukea rakennerahastoista, mutta jotka eivät kuitenkaan kuulu kansallisten aluetukitoimien piiriin 92 artiklan 3 kohdan a ja c alakohdassa tarkoitettujen poikkeusten mukaisesti, voidaan osallistua pk-yritysten hyväksi tarkoitettujen tukijärjestelyiden rahoitukseen sekä sellaisten tukijärjestelyiden rahoitukseen, jotka liittyvät ympäristöön tai tutkimukseen, ja tehdä se summilla, jotka eivät ole yhtä suuria kuin 92 artiklan 3 kohdan a ja c alakohdan nojalla tukikelpoisiksi katsotuille alueille myönnetty tuki. Näillä alueilla rakennerahastot eivät kykene houkuttelemaan suuria yrityksiä sijoittamaan alueelle, vaikka tämä olisi aluekehityksen kannalta erittäin toivottavaa sen mukanaan tuoman piristävän vaikutuksen vuoksi sekä sen tähden, että se tarjoaa pääsyn maailmanmarkkinoille. Tästä johtuen tällaisen epäjohtonmukaisen tilanteen jatkuminen ei ole suotavaa poliittisesti eikä taloudellisesti.

Komissio pyrki jo rakennerahastoista annettujen asetusten tarkistuksen yhteydessä vuonna 1993 saamaan järjestelyt johdonmukaisemmiksi. Myöhemmin, komission ja jäsenvaltioiden määrittäessä tavoitteen 2 sekä tavoitteen 5b mukaiset kelpoisuusehdot täyttäviä alueita, komissio toistuvasti rohkaisi jäsenvaltioita tekemään ehdotuksia, jotka olisivat yhdenmukaisia kansallisen tuen piiriin kuuluvien alueiden kanssa. Nyt on luotava periaatteet ja määriteltävä keinot, joiden avulla tällä alalla edistytään merkittävästi ennen rakennerahastojen seuraavaa ohjelmakautta (2000–2006).

Tavoiteltuun johdonmukaisuuteen sisältyy siis se, että kaikissa jäsenvaltioissa ne alueet, jotka saavat tukea rakennerahastosta, voivat kuulua myös aluetukijärjestelyn piiriin.

2. Katsaus nykyiseen tilanteeseen

2.1. Johdonmukaisuus: komission, neuvoston ja jäsenvaltioiden yhteinen vastuu

Yhteisöpolitiikkojen historiassa kilpailupolitiikan mukaiset edellytykset täyttävät alueet määritettiin ensimmäisinä käyttäen komission vuonna 1988 julkaisemaa menettelytapaa (EYVL C 212, 12.8.1988); komissio oli kuitenkin jo vuonna 1979 tarkentanut ja täydentänyt periaatteita, joilla alueellista tukea koordinoitiin. Kansallisiin tukiin liittyvät kysymykset kuuluvat komission yksinomaiseen toimivaltaan, ja se antaa hyväksyntänsä kunkin jäsenval-

tion kohdealueiden nimeämistä koskeville päätöksille asianomaisen jäsenvaltion ehdotuksen pohjalta.

Rakennerahastojen tukitoimet jakautuvat neljään alueisiin perustuvaan tavoitteeseen, jotka ovat tavoitteet 1, 2, 5b ja 6.

Tähän saakka neuvosto on määritellyt yksimielisesti tavoitteen 1 mukaiset alueet komission ehdotuksen pohjalta. Periaatteessa nämä ovat NUTS II -alueita, joilla BKT henkeä kohti (ostovoimavakiona laskettu) on alle 75 prosenttia yhteisön keskiarvosta. Kuten koheesiorahaston kertomuksen 6.2 kohdassa kuitenkin todetaan, ”vuoden 1993 poliittinen kompromissi johti 7,4 miljoonan ihmisen — kahdeksan prosenttia unionin väestöstä — sisällyttämiseen tavoitteen 1 piiriin, vaikka alueiden BKT on yli 75 prosenttia unionin keskiarvosta”.

Tavoitteen 6 mukaiset alueet eli alueet, joilla väestötiheys on vähemmän kuin kahdeksan henkeä neliökilometriä kohti, määriteltiin kolmen uuden jäsenvaltion liittymisasiakirjassa vuonna 1995.

Neuvoston vahvistamien asetuksissa olevien säännösten mukaisesti komissio on määrittänyt tavoitteiden 2 ja 5b mukaiset alueet yhteisön sosioekonomisten kriteerien sekä kansallisten valintakriteerien pohjalta toimien kiinteässä yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa. Jäsenvaltiot lähettävät komissiolle alueita koskevat ehdotuksensa, joista jäsenvaltiot tämän jälkeen neuvottelevat komission kanssa. Kuten edellä mainittiin, se seikka, että menettelyssä on mukana vaikuttamassa erilaisia tahoja, joilla kullakin on oma toimivaltansa, sekä poikkeavat käytännöt aikataulujen soveltamisessa hankaloittivat yrityksiä vähentää epäjohtonmukaisuuksia viimeisimmän ohjelmakauden aikana, vaikka tähän olisi ollut tilaisuus.

2.2. Tilastotietoja

Vuosina 1994–1999 kaikkiaan 50,6 prosenttia 15 jäsenvaltion muodostaman Euroopan unionin väestöstä asuu alueilla, joille voidaan myöntää yhteisön rakennetukea, ja 46,7 prosenttia asuu alueilla, jotka kuuluvat 92 artiklan 3 kohdan a ja c alakohdan piiriin. Näistä luvuista näkyy, että tietyt rakennerahastojen tukeen oikeutetut alueet eivät voi samaan aikaan saada kansallista aluetukea. Seuraavassa kahdessa taulukossa esitetään, miten nämä alueet vastaavat toisiaan. On syytä korostaa, että alla esitettyt luvut ovat vain suuntaa antavia, sillä kerätyt tiedot kattavat koko Euroopan unionin, ja ohjelmakauden aikana alueissa tapahtuutiettyä asiaankuuluvaa kehitystä.

RAKENNERAHASTOISTA TUKEA SAAVIEN ALUEIDEN JA KANSALLISTEN ALUETUKIEN
PIIRIIN KUULUVIEN ALUEIDEN KESKINÄINEN JOHDONMUKAISUUS

Taulukko 1

(Prosentuaalinen osuus yhteisön väestöstä)

	Rakennerahastoista myönnettävään tukeen oikeutetut alueet	Alueet, jotka eivät ole oikeutettuja rakennerahastoista myönnettävään tukeen	Yhteensä
Alueet, joilla kansallinen aluetuki on sallittua (92 artiklan 3 kohta)	44,0	2,7	46,7
Alueet, joilla kansallinen aluetuki ei ole sallittua	6,6	46,7	53,3
Yhteensä	50,6	49,4	100

Näistä luvuista käy ilmi, että 6,6 prosenttia yhteisön väestöstä asuu alueilla, joilla kilpailupolitiikka estää aluetuen myöntämisen.

Sitä vastoin 2,7 prosenttia yhteisön väestöstä asuu alueilla, jotka kuuluvat kansallisen tukiohjelman piiriin, mutta jotka eivät ole oikeutettuja saamaan tukea rakennerahastoista. Tästä ei aiheudu erityisiä ongelmia. Se luo päinvastoin suosiolliset olosuhteet kansallisen tukipolitiikan ja rakennerahastojen tukitoimien keskinäiselle johdonmukaisuudelle, sillä jäsenvaltioilla on näin ollen liikkumavaraa aluepolitiikassaan niiden toteuttaessa sen mukaisia, tilanteen edellyttämiä tavoitteita sen lisäksi, että yhteisön aluepolitiikkaa sovelletaan yhteisesti määriteltävillä alueilla.

Taulukko 2

Väestö maittain (%) sellaisilla rakennerahastoista myönnettävään tukeen oikeutetuilla alueilla, jotka eivät kuulu kansallisten aluetukiohjelmien piiriin

B	D	DK	E	EL	F	IRL	I	L	NL	A	P	S	FIN	UK	EU
0	5,3	0	8,9	0	9,6	0	7,5	6,4	10,4	5,9	0	8,7	12,6	9	6,6

Johdonmukaisuuteen on päästy jo viidessä maassa, joita ovat Belgia, Tanska ja kolme jäsenvaltiota, joiden koko alue on sisällytetty tavoitteen 1 mukaisiin alueisiin. Sitä vastoin kaikissa muissa jäsenvaltioissa on nähtävissä merkittäviä poikkeamia.

3. Ehdotus koordinoituksi menettelyksi

3.1. Vastuualueiden tarkempi määrittely

Jotta päästäisiin johdonmukaiseen tilanteeseen kahden aluemäärittelyn välillä, niihin liittyvistä erilaisista väli-
neistä on hahmotettava kokonaiskuva, jotta niitä voidaan lähentää johdonmukaisuustavoitteen saavuttamiseksi sellaisen aikataulun mukaisesti, joka tekee tämän mahdolliseksi.

Komissiolla, neuvostolla, Euroopan parlamentilla ja jäsenvaltioilla on kaikilla oma vastuunsa, kun pyritään johdonmukaisempaan tilanteeseen.

— Komissio, jolla on yksinomainen toimivalta kansallisten tukien osalta ja joka vastaa yhdessä jäsenvaltioiden ja neuvoston kanssa rakennepolitiikasta, on tuonut esille voimakkaamman johdonmukaisuuden ja maantieteellisen keskittämisen tarvetta. Komissio mukautti näin ollen 16. joulukuuta 1997 tekemässään suuntaviivoja koskevassa päätöksessä alueellisia tuki-

ohjelmia koskevia sääntöjä ja aikoo ehdottaa, että neuvosto mukauttaisi rakennerahastoista annettuihin asetuksiin ja rakennerahastojen toimintaan liittyviä määräyksiä ja että se tekisi tämän erityisesti tavoitteen 2 osalta. Komissio on luontaisesti hyvässä asemassa menettelyn yhteensovittamista silmälläpitäen kokonaisuudessaan.

- Neuvoston ja Euroopan parlamentin on otettava huomioon johdonmukaisuuden ja keskittämisen tarve, kun se hyväksyy uusia rakennerahastoja koskevia asetuksia.
- Kansallisten, aluepolitiikasta vastaavien viranomaisten on vastattava tehtävistään pyrittäessä johdonmukaisuuteen ja keskittämiseen ja oltava mukana silloin, kun on kyse heidän toimivaltaansa liittyvistä asioista.

On tärkeää, että sekä kansallisten tukiohjelmien että rakennerahastojen kohdealueet hyväksyttäisiin hyvissä ajoin, jotta ne voisivat tulla voimaan 1. tammikuuta 2000. Komission, neuvoston, Euroopan parlamentin ja jäsenvaltioiden on kannettava vastuunsa, vaikka velvoite kohdistuu ensisijaisesti komissioon itseensä sen toimivallan vuoksi.

3.2. Ehdotettu menettelytapa ja aikataulu

Komissio toi Agenda 2000 -asiakirjassaan ilmi, että rakennerahastojen uusien tavoitteiden 1 ja 2 kohdealueiden väestöosuuden on laskettava nykyisestä 51 prosentista 35 prosentin ja 40 prosentin välille ja että tämän katetun osuuden on kaiken kaikkiaan oltava pienempi kuin 92 artiklan 3 kohdan a ja c alakohdan (yhdessä) mukaisesti tukikelpoisten alueiden kattaman väestöosuuden. Komissio totesi myös, että kansallisen aluetuen kattavuutta olisi pienennettävä.

Näiden ajatusten mukaisesti komissio vahvisti 16. joulukuuta 1997 tekemässään tukikattoja koskevassa päätöksessä 42,7 prosentin kokonaisuuden 92 artiklan 3 kohdan a ja c alakohdan kattaman väestön osalta ohjelma-kaudelle 2000–2006, eli tämä merkitsee 4 prosentin leikkausta verrattuna tähänhetkiseen 46,7 prosenttiin. Komissio on ehdottanut jäsenvaltioille toimenpiteitä, jotka ovat välttämättömiä toteutettaessa Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan 1 kohdan mukaisesti mainittuun ajankohtaan mennessä komission äskettäin hyväksymään uusiin kansallisia aluetukia koskeviin suuntaviivoihin perustuvaa aluetukijärjestelmää. 42,7 prosentin osuus on suurempi kuin Agenda 2000 -asiakirjassa uusien tavoitteiden 1 ja 2 piiriin kuuluvan väestön osalta asetettu 35–40 prosentin haarukka, mikä tekee johdonmukaisen yleistilanteen saavuttamisen mahdolliseksi Euroopan unionin alueella. Nämä kaksi aluemäärittelyä ovat toisiinsa nähden kuin samankeskisiä ympyröitä koko Euroopan unionin osalta. Tämän on heijastuttava

myös kaikkiin 15 jäsenvaltioon siten, että tavoitteen 2 aluekartta sijoittuu 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisen aluekartan sisäpuolelle.

Kuten Agenda 2000 -asiakirjassa tuodaan esille, kaikkein syrjäisimmillä alueilla vallitsevien erityisolosuhteiden vuoksi ne voidaan sisällyttää erityistapauksena tavoitteeseen 1. Vastaavasti erittäin harvaanasuttujen pohjoisten alueiden, jotka tällä hetkellä täyttävät tavoitteen 6 kelpoisuusehdot mutta eivät tavoitteen 1 kelpoisuusehtoja, pitäisi päästä hyötymään erityisjärjestelyistä. Kehityksessä jälkeen jääneet, tavoitteen 1 mukaiset vaatimukset täyttävät alueet olisi määritettävä soveltamalla johdonmukaisesti asukaskohtaisen bruttokansantuotteen 75 prosentin kriteeriä, jotta ne olisivat yhdenmukaisia niiden alueiden kanssa, jotka ovat oikeutettuja 92 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetun poikkeuksen piiriin. Muussa tapauksessa yleinen pyrkimys johdonmukaisuuteen joutuu kyseenalaiseen valoon. Näin tapahtuisi myös rakennerahastojen puitteissa tavoitellulle keskittämisperiaatteelle. Tavoitteen 1 mukaisten alueiden luettelon on määrä valmistua vuoden 1999 alkupuolella niiden viimeimpien tietojen pohjalta, jotka ovat käytettävissä vuoden 1998 viimeisen neljänneksen alussa.

Uuden tavoitteen 2 osalta on pyrittävä siihen, että se on johdonmukainen 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan kanssa. Siihen on kuuluttava alueiden, joita kohdellaan samoin kuin tavoitteen 1 mukaisia alueita tai alueita, jotka ovat oikeutettuja erityisjärjestelyihin, mutta jotka eivät kuulu 92 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettun poikkeuksen piiriin. Kattoja koskevassa päätöksessään komissio antaa kunkin valtion osalta katettavan alueen määrän, joka yhteenlaskettuna (92 artiklan 3 kohdan a ja c alakohdat yhdessä) vastaa 42,7:ää prosenttia. Näillä luvuilla pitäisi päästä siihen, että tavoitteen 2 aluekartta kunkin maan osalta sijoittuu 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisen aluekartan sisäpuolelle.

Jos komission suositusta pitäytyä 75 prosentin kriteerissä valittaessa tavoitteen 1 mukaisia kehityksessä jälkeen jääneitä alueita ei noudatettaisi, tästä aiheutuisi väistämättä epäjohdonmukaisuutta paitsi 92 artiklan 3 kohdan a alakohdan ja tavoitteen 1 välille, myös 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan ja tavoitteen 2 välille, ottaen huomioon 42,7 prosentin kokonaiskatto sekä erilaiset kansallisesti määritellyt katot.

Komissio voi periaatteessa sisällyttää uuteen tavoitteeseen 2 ainoastaan sellaiset alueet, jotka kyseessä oleva jäsenvaltio sitoutuu sisällyttämään tuettujen alueiden luetteloon. Jäsenvaltion on ilmoitettava kyseisestä luettelosta komissiolle 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisesti.

Asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa komissio voi poikkeuksellisesti hyväksyä uuteen tavoitteeseen 2 muitakin alueita, kuitenkin siten, että sen piiriin tulee korkeintaan kaksi prosenttia jäsenvaltion väestöstä, jota tavoite 1

ei koske. Lisäksi on noudatettava maantieteellistä keskittämistä koskevaa yleistavoitetta (yhteensä 35–40 prosenttia 15 jäsenvaltion väestöstä tavoitteen 1 ja 2 osalta).

Tämänhetkinen tilanne on, että Agenda 2000:ssa ehdotetaan, että tavoitteen 2 mukaisten alueiden luettelo laadittaisiin yhteisön tasolla hyväksytyjen kriteereiden pohjalta yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa ottaen huomioon niiden alueelliset painotukset. Valintamenettely määritellään uusissa rakennerahastoja koskevilla asetuksissa. Jotta molemmat alueluettelot voivat tulla voimaan 1. tammikuuta 2000, komissio pyytää jäsenvaltioita tekemään ehdotuksensa alueista, joille kohdistetaan tukea rakennerahastoista heti, kun rakennerahastoja koskevat asetukset hyväksytään, mutta kuitenkin viimeistään 31. maaliskuuta 1999. Komissio kehottaa neuvostoa ja jäsenvaltioita ryhtymään tarvittaviin toimiin sen varmistamiseksi, että nämä päätökset voidaan hyväksyä hyvissä ajoin. Kansallisten aluetukiohjelmien piiriin kuuluvien alueiden osalta komissio on äskettäin ehdottanut jäsenvaltioille, että nämä tekisivät ilmoituksensa niin pian kuin mahdollista ja vastaavasti viimeistään 31. maaliskuuta 1999. Komissio päättää aluetukikartoista asianmukaisten menettelytapojen ja määräaikaisten mukaisesti viimeistään 31. joulukuuta 1999.

Komissio ei tällä hetkellä pysty tarkentamaan, mikä on maittain tavoitteen 2 mukaisten alueiden kattaman väestön osuus, sillä näiden alueiden määrittämiseen käytettyä menettelyä voidaan soveltaa vasta rakennerahastoja koskevien uusien asetusten hyväksymisen jälkeen. Tällöin kannattaisi hyödyntää sillä hetkellä käytettävissä olevia viimeisimpiä sosioekonomisia tietoja.

3.3. Siirtymävaiheen toimenpiteet

Kun molemmissa alueiden määrittämismenettelyissä pyritään alueelliseen keskittämiseen, tietyillä Euroopan unionin alueilla ei enää ole entistä statustaan vuoden 2000 jälkeen. Tämän aseman poistumiseen liittyvät yksityiskohdat määräytyvät sen mukaan, kumman politiikan mukaisesti se tapahtuu. Nämä ovat kuitenkin keskenään johdonmukaisia, kuten Agenda 2000:ssa todetaan, sillä ”rakennerahastojen tukea väliaikaisesti edelleen saavilla alueilla (phasing out) toteutettavien toimien on noudatettava kansallisia tukia koskevia kilpailupoliittisia sääntöjä”.

4. Päätelmät

Vaikka monia vaiheita on vielä käymättä läpi ja monet eri tahot ovat mukana vaikuttamassa vallitsevassa tilanteessa, komissio on pyrkinyt luomaan edellytykset sille, että se voisi taata kahden alueiden määrittämistavan keskinäisen johdonmukaisuuden vuodesta 2000 lähtien.

Tällä tiedonannolla komissio haluaa kehottaa jäsenvaltioita tekemään oman osuutensa sekä yksittäisesti että kollektiivisesti neuvoston jäsenyyteen liittyvän toimivallan puitteissa.

Tästä seuraa, että

- a) komissio ehdottaa neuvostolle, että se nimeäisi rakennerahastoja koskevilla uusilla asetuksilla kehityksessä jälkeen jääneet alueet soveltamalla tarkasti 75 prosentin asukaskohtaisen BKT:n kattoa, jotta nämä alueet olisivat samoja kuin ne, jotka kuuluvat 92 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetun poikkeuksen piiriin, ja että se näin torjuisi tästä seuraavan epä johdonmukaisen tilanteen tavoitteen 2 aluekartan ja 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisen aluekartan välillä,
 - b) komission 16. joulukuuta 1997 hyväksymien kansallisia aluetukiohjelmiä koskevien suuntaviivojen mukaisesti komissio kehottaa jäsenvaltioita ilmoittamaan sille 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisesti kaikista tavoitteen 1 mukaisiin alueisiin rinnastettavista alueista ja alueista, jotka ovat oikeutettuja erityisjärjestelyihin,
 - c) komissio ilmoittaa, että sovellettaessa uusia rakennerahastoja koskevia asetuksia komissio ei hyväksy uuteen tavoitteeseen 2 sellaista aluetta, jota asianomainen jäsenvaltio ei sitoudu sisällyttämään tuettujen alueiden luetteloon, josta jäsenvaltio ilmoittaa komissiolle 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisesti,
- asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa komissio voi poikkeuksellisesti hyväksyä uuteen tavoitteeseen 2 muitakin alueita, kuitenkin siten, että sen piiriin tulee korkeintaan kaksi prosenttia jäsenvaltion väestöstä, jota tavoite 1 ei koske. Lisäksi on noudatettava maantieteellistä keskittämistä koskevaa yleistavoitetta (yhteensä 35–40 prosenttia 15 jäsenvaltion väestöstä tavoitteen 1 ja 2 osalta),
- d) komissio korostaa, että aluetukia koskevien suuntaviivojen mukaisesti tukikelpoisuus rakennerahastojen osalta on pääasiallinen valintakriteeri sillä edellytyksellä, että asetettua kattoa noudatetaan ja että rahastoista myönnettävään tukeen oikeutetuista alueista ei päätetä aluetukikartan määrittelyn jälkeen,
 - e) komissio kaavailee jo tässä vaiheessa, että molemmat aluemäärittelyt aloitetaan ja saatetaan päätökseen asiainkuuluvien menettelytapojen mukaisesti hyvissä ajoin sen varmistamiseksi, että molemmat alueluettelot voivat tulla voimaan 1. tammikuuta 2000. Raken-

nerahastojen osalta alueiden määrittäminen alkaa välittömästi uusien asetusten hyväksymisen jälkeen, jonka on näin ollen tapahduttava hyvissä ajoin, jotta jäsenvaltiot voivat esittää ehdotuksensa alueista komissiolle viimeistään 31. maaliskuuta 1999. Kansallisten aluetukiohjelmien osalta jäsenvaltioiden ehdotukset on ilmoitettava komissiolle niin pian kuin mahdollista, mutta kuitenkin viimeistään 31. maaliskuuta 1999,

- f) komissio muistuttaa, että 92 artiklan 3 kohdan a ja c alakohdan nojalla valittujen alueiden väestöosuuden on kokonaisuudessaan oltava 42,7 prosenttia unio-

nin 15 jäsenvaltion kokonaismäärästä kaudella 2000–2006,

- g) komissio julkaisee tämän jäsenvaltioille osoitetun tiedonannon tekstin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Tehty Brysselissä 17 päivänä maaliskuuta 1998.

Komission puolesta

Monika WULF-MATHIES

Komission jäsen

OIKAISUJA

Oikaistaan yhteinen ehdotuspyyntö — Pharen ja Tacisin LIEN-ohjelma — Pharen kumppanuusohjelma

(Euroopan yhteisöjen virallinen lehti C 49, 14. helmikuuta 1998)

(98/C 90/04)

Sivulla 16, oikeanpuoleisella palstalla

korvataan ilmaisu: ”<http://europa.eu.int/en/comm/dg1a/phare.html>”

ilmaisulla: ”http://europa.eu.int/comm/dg1a/phare/programme_types/horizontal/ph_horiz_program.htm”.
